

Quan el PSC té raó

JOAN TAPIA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 21 de juliol del 2010

El Congrés va rebutjar ahir la moció socialista (obra del diputat del PSC Daniel Fernández) que constata el malestar a Catalunya per la sentència del Tribunal Constitucional (TC), instava el Govern a desenvolupar, a través de tots els mecanismes, l'autogovern i reiterava «la realitat nacional catalana tal com s'expressa en el preàmbul de l'Estatut». És increïble, però l'única moció estatutària que podia prosperar va ser der-rotada per uns estranys companys de llit: PP, CiU i ERC.

CiU i ERC hi van votar en contra perquè no es recollia expressament el preàmbul de l'Estatut, que va fer la unitat del Parlament a proposta de José Montilla. En el fons es va elegir derrotar la moció per interessos electorals. Per aixecar acta que els 25 diputats del PSC *obeeixen*. Però els 39 diputats catalanistes (PSC, CiU, ERC i ICV) són només 39. No guanyen. I, agradi o no, sense el PSOE no hi ha majoria a favor de l'Estatut.

Els nyaps són perillosos. CiU i ERC podran apallissar el PSC (per ser una *neneta* davant del PSOE) i competir en ADN sobiranista, però s'equivoquen. Josep Antoni Duran Lleida, perquè és difícil que l'autogovern (amb límits o sense) avanci sense pacte entre els dos grans partits catalans. Ja es va veure –per bé i per mal– quan es va negociar (malament) l'Estatut. Joan Ridao, per ensopegar dues vegades amb la mateixa pedra: unir els vots independentistes als del PP, com en el referèndum de l'Estatut. I CiU no pot tenir tanta confiança en el seu paper de frontissa per creure que

un PP reconvertit estaria disposat a un nou pacte del Majestic que obri la porta a un autogovern igual o superior a l'Estatut.

El PSC ha fet el préssec al no desmarcar-se més del PSOE en diversos assumptes i tancar la boca a l'*agit-prop* contrari. Però la moció pactada per Fernández era la correcta. Això d'ahir serà esgrimit en campanya (potser amb èxit) contra el PSC. Però el missatge a Espanya és el dolent: que no hi ha unitat per defensar un autogovern aconseguit amb suor. No és una forma de fer-se respectar.

El PSOE i Zapatero han comès errors de calaix. A part que per la boca mor el peix (Alfonso Guerra, José Bono...), van nomenar, per burros, un magistrat contrari a l'Estatut (que per al PP era l'arma atòmica contra José Luis Rodríguez Zapatero). I la presidenta del TC, Emilia Casas, va admetre la recusació de Pablo Pérez Tremps. Però és el PP qui el va recórrer.

A més, una semiderrota, que pot ser corregida, no es remunta amb complex del 1714: cantant derrota, votant contra restituir l'Estatut i amb fantasies sobiranistes. El més estrany és que l'escalfament es limita a l'Estatut. CiU, per exemple, va actuar responsablement en la votació del sostre pressupostari. ¿Per què Duran és menys pragmàtic que Joan Herrera sobre l'Estatut?